

и уловената риба се намървала въ пълно съхраняване. Господарството получавало обратно само онова, което спекулантът не можалъ да внесе въ джебътъ си; предишното число хектари си останало на мѣстото; но въ какво положение сж биле тѣзи хектари, относително това по хубаво би било и да се не пита; имънието било обърнато на пустиня и едва струвало половината отъ първата си цѣна; отговорно лице за направенното опустошение се оказалъ безграмотния и бѣдния селянинъ, отъ когото нѣмало какво да се земе, а настоящия риболовъ съ всичкия събранъ келепиръ билъ вече далеко и употребявалъ капиталитъ си и искуството си на друго нѣкое общеполезно предприятие.

Освѣтъ тѣзи подвиги на чистото вагабонтство, въ време на продаването на церковнитъ имущества, извършвали ся много други по невинни спекуляций, които възникнували за това единственно, защото финансовата предприемчивость се носила въ въздухътъ на епохата. Обилъ поводъ къмъ най разнообразни биржеви фокуси подавали ассигнациитъ, които, правителството се обязало да приема за исплащане на продаваемитъ имущества, на-равно съ звонката монета. Катко е извѣстно, тогавашнитъ ассигнаций нѣмали обязательенъ курсъ; тѣхъ ги приемало по опредѣленна цѣна само правителството, което било свързано съ обѣщанията си; при всичкитъ употреблени между частнитъ чловѣци, цѣната на ассигнациитъ всекога била по долна отъ звонката монета и курсътъ имъ се колебалъ, съобразно съ биржевитъ извѣстия,